

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: **N. V. K.**
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
místem pobytu X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Lerchem
sídlem Bedřicha Smetany 167/2, Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2020, č. j. MV-45618-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 28. 1. 2020, č. j. OAM-212-41/DP-2014 (dále též „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Tímto rozhodnutím byla dle § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť cizinec neplní účel, pro který bylo povolení vydáno.
3. Z obsahu správního spisu k tomu vyplývá, že dne 6. 1. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a zákona o pobytu cizinců. Jeho žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 9. 6. 2014 z důvodu, že žalobce neplní účel pobytu, jelikož dle výpovědi jeho manželky spolu nežijí. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno, přičemž správní orgán měl opětovně posoudit, zda žalobce splňuje podmínky pro prodloužení pobytu.
4. Manželka žalobce pobývala na území ČR od 23. 1. 2014 do 22. 1. 2016 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 27. 10. 2015 podala žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení. Řízení ve věci pobytu manželky vyhodnotil správní orgán I. stupně jako řízení o předběžné otázce ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), proto řízení ve věci pobytu žalobce přerušil. Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2019, č. j. OAM-35975-38/DP-2015, byla žádost manželky žalobce zamítnuta z důvodu jiné závažné překážky pobytu – dle závěrů správních orgánů žalobkyně nepodniká v souladu se zákonem. Toto rozhodnutí bylo žalovanou potvrzeno a odvolání manželky žalobce zamítnuto, a to rozhodnutím ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-122520-4/SO-2019, které nabylo právní moci dne 15. 10. 2019. Jelikož tak bylo dle správních orgánů pravomocně ukončeno řízení o předběžné otázce, správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce dne 14. 11. 2019 o pokračování v řízení. Ukončením dlouhodobého pobytu nositele oprávnění ke sloučení rodiny pominul dle správního orgánu I. stupně základní důvod pro vyhovění žádosti žalobce. Probíhající řízení o žalobě manželky žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-122520-4/SO-2019 před Městským soudem v Praze (vedené pod sp. zn. 17 A 6/2019) nemělo dle správního orgánu I. stupně vliv na řízení ve věci žádosti žalobce, neboť manželku žalobce nelze považovat za nositele oprávnění ke sloučení rodiny. Dle správního orgánu I. stupně tak žalobce neplnil účel, pro který bylo povolení vydáno. Správní orgán I. stupně se dále zabýval dopady jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž neshledal, že by došlo k nepřiměřenému zásahu.

II. Napadené rozhodnutí

5. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a obsah odvolacích námitek. Žalovaná shledala, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je cizinci uděleno, pokud cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny na území, je držitelem povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Dle žalované nebyla tato podmínka v případě žalobce splněna, neboť jeho manželce nebylo povolení k pobytu prodlouženo.
6. Jako nedůvodnou shledala žalovaná námitku, dle níž měl správní orgán I. stupně vyčkat až do doby nabytí právní moci konečných rozhodnutí správních soudů o žalobě jeho manželky a až poté pokračovat v řízení. Dle žalované postupoval správní orgán I. stupně v souladu s §

2 odst. 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně vyčkal do právní moci rozhodnutí v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydanému nositeli oprávnění ke sloučení rodiny. Žádost manželky žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla pravomocně zamítnuta 15. 10. 2019. Správní orgán I. stupně přitom nepochybil, když nepřerušil řízení v důsledku podané žaloby. Pokud by správní orgán I. stupně vyčkal na výsledek řízení o žalobě před soudem, nepochybně by jednal v rozporu s § 51 odst. 3 správního řádu a v rozporu se zásadou rozhodování podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Na pravomocné rozhodnutí ve věci pobytového statusu manželky žalobce bylo třeba hledět jako na zákonné a správné. Kromě toho žalobce nepožádal o přerušování řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu.

7. K otázce nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že ani v odvolacím řízení nevyšly najevo nové skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí. Žalobci nesvědčí žádné rodinné vazby a ani délka pobytu na území nemůže sama o sobě vyvážit důvod, pro který byla jeho žádost zamítnuta. Žalobce kromě toho nenabídl žádný důkaz o opaku.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce ve své žalobě nejprve v části I. vnesl návrh na přiznání odkladného účinku, ve vztahu k němuž argumentoval zásahem do jeho soukromého a rodinného života a práva na spravedlivý proces (návrh žalobce byl zamítnut usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2020, č. j. 18 A 17/2020 - 20).
9. V rámci vlastních žalobních bodů (část II. žaloby) pak namítal, že právní posouzení správního orgánu nemůže být správné, neboť před jiným orgánem veřejné moci dosud probíhá řízení, jehož výsledek může mít zásadní vliv na výsledek řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Zdejší soud projednává pod sp. zn. 17 A 6/2019 řízení o žalobě manželky žalobce proti rozhodnutí, kterým byla z hlediska správních orgánů pravomocně zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud by správní soudy vyhověly žalobě manželky žalobce, stalo by se napadené rozhodnutí nesprávným, neboť manželka žalobce by se opětovně stala cizinkou s oprávněním k pobytu v ČR.
10. Žalobce uvedl, že si byly správní orgány probíhajícího řízení před soudem vědomy, ale dospěly k závěru, že nemá vliv na napadené rozhodnutí. Žalobce s tímto názorem nesouhlasí. Žalobce dále uvedl, že na tuto skutečnost upozorňoval v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale žalovaná k jeho argumentům nepřihlédla. Dle jeho názoru tak byl porušen čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány měly vyčkat skončení řízení o soudním přezkumu rozhodnutí v pobytové věci jeho manželky.
11. Žalobce proto navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání žalobce, se kterými se vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalované byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zjištěného skutkového stavu věci, bylo

dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (jejich souhlas s tímto postupem byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
15. Úvodem soud nejprve pro pořádek podotýká, že napadené rozhodnutí obsahuje ve svém zamítavém výroku zjevnou chybu v označení prvostupňového rozhodnutí, jež označuje jako rozhodnutí „č. j. OAM-212-41/ZM-2014 ze dne 28. 1. 2020“, přestože správně jde o rozhodnutí ze dne 28. 1. 2020, č. j. OAM-212-41/DP-2014, jak je také uvedeno v záhlaví výrokové části napadeného rozhodnutí i ve vlastním potvrzovacím výroku. Rovněž v odůvodnění se hovoří o č. j. OAM-212-41/DP-2014. Z napadeného rozhodnutí tak naprosto nemůže být pochyb o tom, o čem žalovaná rozhodovala, resp. o tom, že zamítla odvolání proti rozhodnutí ze dne 28. 1. 2020, č. j. OAM-212-41/DP-2014, proti němuž směřovalo odvolání podané žalobcem a které bylo následným potvrzovacím výrokem také jednoznačně potvrzeno. Je přitom naprosto patrné, že se jednalo pouze o chybu v psaní. Rozhodnutí přitom nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, což platí tím spíše, pokud rozpor, který má působit nesrozumitelnost rozhodnutí, spočívá pouze v písarské chybě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72, či ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214). Kromě toho i ze žaloby je patrné, že ani žalobce nemá pochybnosti o tom, o čem žalovaná rozhodovala a že zamítla jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
16. Soud tak přistoupil k posouzení žalobních námitek, přičemž předesílá, že správní soudy opakovaně zdůrazňují, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
17. Ze shora provedené rekapitulace vyplývá, že předmětem sporu mezi stranami je pouze to, zda mohla být žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny zamítnuta v době, kdy probíhalo soudní řízení o žalobě jeho manželky proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

18. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců „(k) žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“
19. Podle § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců „(m)inisterstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno.“
20. Podle § 42a odst. 7 zákona o pobytu cizinců „(p)ovolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se cizinci udělí, jestliže cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců; jde-li o sloučení manželů, současně musí každý z nich dosáhnout věku 20 let.“
21. Z uvedeného znění zákona je zřejmé, že podmínkou pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je dle § 42a odst. 7 existence platného povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu cizince, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny. Stejně je tomu logicky i v případě prodloužení tohoto povolení k dlouhodobému pobytu, společného soužití rodiny je totiž společné sloučení rodinných příslušníků, z nichž jeden je oprávněn pobývat na území České republiky. Tuto skutečnost ostatně žalobce v podané žalobě nerozporuje.
22. Dle žalobce měl ale správní orgán I. stupně vyčkat rozhodnutí soudu o žalobě jeho manželky proti rozhodnutí ve věci její žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Této námitce však nemohl soud přisvědčit.
23. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, pokud bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 (viz § 91 odst. 1 správního řádu). Vykonatelné je nabytím právní moci nebo pozdějším dnem, který je v jeho výrokové části uveden (§ 74 odst. 1 správního řádu). Rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost manželky žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nabylo právní moci dne 15. 10. 2019. Zmíněné rozhodnutí tak bylo pravomocné a vykonatelné, přičemž na takové rozhodnutí správního orgánu je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS).
24. V době, kdy správní orgán I. stupně a žalovaná rozhodovaly o žádosti žalobce o prodloužení platnosti jeho povolení k pobytu, tak existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o žádosti jeho manželky, které bylo nezbytné považovat za zákonné. Kromě toho, odkladný účinek žalobě proti tomuto rozhodnutí nebyl zdejším soudem přiznán, a to usnesením ze dne 3. 12. 2019, č. j. 17 A 6/2019 - 18.
25. Podle § 73 odst. 2 správního řádu je pravomocné rozhodnutí závazné nejen pro účastníky, ale rovněž pro všechny správní orgány. Správní orgány byly povinny vycházet z toho, že

žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu byla manželce žalobce zamítnuta, a nedopustily se tak žádné nezákonnosti, když rozhodly o žádosti žalobce, aniž by vyčkaly rozhodnutí soudu ve věci pobytového oprávnění jeho manželky.

26. Rovněž nebyl dán žádný z důvodů pro přerušení řízení dle § 64 správního řádu, když jediný teoreticky v úvahu přicházející důvod (řízení o předběžné otázce) nabytím právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti manželky žalobce již platit nemohl (řízení o předběžné otázce bylo pravomocně ukončeno). Žalobce o přerušení řízení ostatně ani nepožádal.
27. Soud tak neshledal v postupu správního orgánu I. stupně a žalované žádné pochybení ani porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví právo obrátit se na soud s žalobou proti rozhodnutí orgánu veřejné moci. Svého práva žalobce využil podáním výše uvedené žaloby, na jejímž základě soud napadené rozhodnutí ve světle žalobních námitek přezkoumal.
28. Nad rámec uvedeného lze dodat, že i pokud by správní orgány vyčkaly rozhodnutí zdejšího soudu, na věci by to nic nezměnilo, neboť Městský soud v Praze žalobu manželky žalobce ve věci její žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 17 A 6/2019 -34, zamítl. K tomu pak soud ještě dodává, že vzhledem k tomu, že manželka žalobce jako původní nositelka pobytového oprávnění o toto své oprávnění pravomocně přišla (její žalobě pak nebyl přiznán odkladný účinek a posléze byla zamítnuta), soud jí nepovažoval za osobu, jež by mohla být přímo dotčena zamítnutím žádosti žalobce o sloučení rodiny (k němuž došlo právě proto, že manželka žalobce přišla o pobytové oprávnění a postavení osoby, s níž se chtěl žalobce sloučit, jí tak už nesvědčí) a ve smyslu § 34 s. ř. s. jí proto vůbec nevyzýval, zda hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Správní orgány s ní ostatně jako s účastnicí řízení nejednaly a správní rozhodnutí jí nedoručovaly; nehledě na to, že ani ze žalobních tvrzení (srov. níže) nevyplývá, že by se zamítnutí žádosti žalobce mohlo dotknout právní sféry jeho manželky.
29. Již jen pro úplnost totiž soud doplňuje, že proti posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žalobce nijak nebrojil – tvrzení v tomto směru činil jen ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku, nikoli v rámci žalobní argumentace. Navíc tak učinil jen do té míry, že v České republice žije už deset let a nijak nekonkretizoval jaké konkrétní rodinné, společenské či pracovní vazby si zde vlastně vytvořil. Jeho argumentace by tak ani v případě meritorního posouzení nemohla být úspěšná (v podrobnostech pak srov. usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě žalobce ze dne 23. 6. 2020, č. j. 18 A 17/2020 - 20).

VI. Závěr a náklady řízení

30. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2021

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu